

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
עשירי

היכל
תשיעי

רשימות

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבנ"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חוברת קפח

יוצא לאור

ליום ההילולא כ"ב שבט

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ואחת לבריאה

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו

כ"ק אדמו"ר זי"ע

ולזכות

הרה"ג הרה"ח ר' גדלי' בן עלקא ביילא שיחי

אבערלאנדער

רב דקהילת היכל מנחם מאנסי

בקשר עם יום הולדתו, ז"ך שבט

לאריכות ימים ושנים טובות ובריאות

ולשנת הצלחה רבה ומופלגה בכל מעשה ידיו

ולנחת רוח חסידותי יהודי מכל יוצי"ח

ברוב טוב גשמי ורוחני ומתוך שמחה וטוב לבב

סל"ו בארוכה – למה יבטל ענוי ענין של כבוד. ובפרט שיוהכ"פ עצמו מחויב בכבוד, ונלמד מאותו הכתוב המלמד כבוד שבת (שבת קיט, א).

דא"ג: צ"ע במה שברמב"ם הלי שבת רפ"ל (וכן הועתק בשו"ע אדה"ז ר"ס רמ"ב) לא סיים בהעתקת לי הכתוב, מלת וכבודו – שקאי על כבוד שבת, משא"כ מכובד, המדבר ביוהכ"פ, ע"פ דרז"ל בשבת שם.

ולדידי, דין לחמ"ש אינו לא משום עונג ולא משום כבוד, אלא חיוב בפ"ע, שבאם סועד, צ"ל לחמ"ש. ובה מיושב ג"כ בניחותא שאפ"ל דלחמ"ש דאורייתא, וכט"ז שציין כת"ר, וכבוד ועונג שבת מד"ס.

RESHIMOT
Issue 188
Copyright © 2011

by
Kehot Publication Society
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com

Orders:
291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213
(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148
www.kehot.com

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof, in any form without prior permission, in writing from the publisher.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch, Inc.

All rights reserved.

ISSN 1086-4490

Printed in the United States of America

למה יבטל ענוי ענין של כבוד: אם נאמר שלחם משנה הוא משום כבוד. ועכצ"ל, שלחם משנה הוא משום עונג, וכיון שהענינו דיוהכ"פ מבטל מעיקרי עונג שבת, לכן אין גם חיוב לחם משנה. וכבודו: בסיום הכתוב: „לקדוש ה' מכובד וכבודו גר".
וכבודו .. כבוד שבת .. מכובד .. ביוהכ"פ ע"פ דרז"ל בשבת שם: „מאי דכתיב ולקדוש ה' מכובד .. זה יוה"כ שאין בו לא אכילה ולא שתי, אמרה תורה, כבדהו בכסות נקי". ובהמשך דברי הגמרא: „וכבודו רב אמר וכו'" – „אשבת מהדר, דאי ביוה"כ, הא כתיב בי' מכובד" (רש"י).
וכט"ז: „א"ח סתרע"ח („לחם משנה לכ"ע דאורייתא, כדאמר ר' אבא בפרק כל כתבי (שבת קיז, ב), דכתיב לחם משנה").

הוספה

בי"ה. אדר"ח מ"ח תשי"ז
ברוקלין

הרה"ג הרה"ח אי"א נוי"נ עוסק בצ"צ
מוה' אפרים אליעזר שי הכהן

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו מרביעי בשבוע, אשר נתקבל קודם נסעי על
האהל, והזכרתים שם מתאים לתוכן מכתבו.

בהכתוב במה שנדבר בעת ההתועדות בענין דלחם משנה. – כן הדבר
שנדבר במ"ש באשל אברהם, וגם הזכרתי הספר בפירושו. דא"ג הועתקו דברי
האשל אברהם גם באורחות חיים שם.

במה שהעיר בנוסח דכי בנו בחרת, יעוין בזה גם בשער הכולל ובספר
משמרת שלום – בסופו – להרה"צ והרה"ח מקיידנוב.
בברכה.

במש"כ דענין לחמ"ש הוא משום כבוד שבת, ולא עונג, וכ"י מסידור
הענינים ברמב"ם ה' שבת פ"ל כו', וגם לדעת המג"א סתרי"ח סק"י כו'.

לפעני"ד, אם יש ללמוד מהסידור ברמב"ם – הוא, שלחמ"ש הוא משום
עונג, ולא משום כבוד. שהרי בה"ה שם סיים דיני כבוד, בה"ז וה"י מבאר דיני
עונג, וא"כ הבא בין ב' הלכות אלו ג"כ מדיני עונג הוא.

וכ"מ גם מהא דאין לחמ"ש בחולה האוכל ביוהכ"פ שחל בשבת – דאף
דענוי דיוהכ"פ מבטל מעיקרי עונג שבת שהפכים הם – יעוין שו"ת צ"צ חאו"ח

נדפסה בתשורה (ליון, תשס"א).

מוה' אפרים אליעזר שי הכהן: יאלעס, פילדלפיא, אגרות נוספות אליו – אג"ק ח"ל אגרת יאשנג,
ובהנסמן בהערות שם.

שנדבר בעת ההתועדות: דיום שמחת תורה שנה זו (תו"מ ח"ח ס"ע 96 ואילך). וש"נ.

בנוסח דכי בנו בחרת: ראה אג"ק ח"ג ע' רכו. וש"נ.

לחמ"ש: לחם משנה.

וכ"נ: וכן נראה.

הבא בין ב' הלכות אלו: ובנדו"ד, החיוב דלחם משנה – „לבצוע על שתי ככרות“, בהלכה ט'.

בס"ד.

פתח דבר

בקשר עם כ"ב שבט, יום ההילולא הכ"ג של הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא
נ"ע זי"ע, הננו מוציאים לאור רשימת כ"ק אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע שרשם
לעצמו – ביאור במ"ש בלקוטי תורה (במדבר יא, א) ש„במשכן של משה לא הי' האש
של מעלה בדמות ארי, כי משה לא רצה במלאך“ (כמ"ש בפרשת השבוע (משפטים
כג, כ) „הנה אנכי שולח מלאך לפניך“, ועל זה אמר משה „אם אין פניך הולכים אל
תעלנו מזה“, „כי ע"י מלאך – אל תעלנו מזה“ (תשא לג, טו ובפרש"י).

יש לציין, שתוכן הדברים בקיצור נמרץ, ערך רבינו והדפיס בהערות וצינונים
שלו ללקוטי תורה, וברשימה זו מבואר הענין בפרטיות ובארוכה.

לתועלת הלומדים הובא בהתחלת הקונטרס הנדפס ב„הערות וצינונים“, ולאח"ז
פירוט ואריכות הדברים ברשימה זו, תחילה – כפי שנעתקה אות באות מגוף כתי"ק
אדמו"ר, ולאח"ז – בתוספת פיענוח ותיבות קישור המשולבים בין דברי הרב, וכן
ניתוספו בשוה"ג ציוני מראה מקומות, שנערכו ע"י המו"ל, בדרך אפשר ועל
אחריותם בלבד, ובפרט שעמקו וכו' דברי רבינו, כנודע.

*

בתור הוספה – מכתב אדר"ח מ"ח תשי"ז (תדפיס מכרכי „אגרות קודש –
מילואים“ מהשנים תרפ"ה-תשל"ה, שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד „והקיצו ורננו גו", ומלכנו
נשיאינו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, „תורה חדשה מאתי תצא“.

מערכת „אוצר החסידים“

ט"ו בשבט, ה'תשע"א
ברוקלין, נ"י.

יהושע הי' ע"י מלאך שאמר „עתה באתי” – ועל ידו היתה גם אכילת הקרבנות – א"כ עכצ"ל דגם בימי משה הי' אכילת הקרבנות ע"י מלאך.

משא"כ למ"ד דנסתלקה האש שירדה בימי משה מקודם, אפשר לומר דנשתנתה האש שירדה בימי משה – ביריחו, כשבא המלאך, ואז נעשית בדמות ארי' דאכיל קורבנין, ועד אז (בימי משה) לא הי' ארי' דאכיל קורבנין.

אין להקשות מיל"ש צו הנ"ל, לפרש לשונו דקט"ז שנה בלי הפסק היתה האש ע"ג המזבח, וא"כ אי אפשר לומר דנשתנתה האש ביריחו – דעל-כרחך אין פירושו כך (שקט"ז שנה בלי הפסק היתה האש ע"ג המזבח), דהרי קחשיב שם משכן ונוב וגבעון, והרי הי' בינתים הפסק דשילה (שאז בנו מזבח אבנים, והזקקה האש שירדה בימי משה להסתלק ממזבח של נחושת), אלא על-כרחך כונתו רק להודיע מספר השנים שבער אש ע"ג מזבח הנחושת, ולא דוקא בתכיפות.

ויש להמתיק כל האמור לעיל – דבעל המימרא דברכות, ביקש משה מלפני הקב"ה .. שתשרה שכינה על ישראל ונתן לו, שנאמר¹⁹ הלא בלכתך עמנו הוא ר' יוסי, דמפרש „אם אין פניך” באופן אחר – לא על שלילת מלאך, אלא על השראת השכינה (נבואה), ור' יוסי לשיטתי' אזיל בזבחים ששם הובא מסדר עולם – כי ר' יוסי הוא בעל סדר עולם (יבמות פב, א. נדה מו, ב) – ש„אש שירדה מן השמים בימי משה לא נסתלקה מעל מזבח הנחושת אלא בימי שלמה”, היינו, דהיא אותה האש ממש שירדה בימי משה שהיתה עד שלמה.

לקו"ת במדבר יא, א שורה המתחלת „והנה”.

במשכן של משה לא הי' האש של מעלה בדמות של ארי': וכ"ה בסי' שער חה"ש. דרמ"צ מצות ספה"ע. – צ"ע מזח"ג לב, ב. ועייג"כ שם ריא, א. רש"י לבמדבר (ד, יג).

וי"ל דתליא בפלוגתא בפ"י הכתוב אם אין פניך הולכים גו' (שמות לג, טו. ראה שם ת"י. ברכות ז, א. ועוד). ולהעיר ג"כ מהפלוגתא זבחים (סא, ב).

ואולי* י"ל ע"פ הידוע דאוריאל הוא בקו האמצעי ולא פני ארי' שמימין (ראה אוה"ח לזח"ג ריא, א). ואכ"מ.

(* קטע זה ליתא בהרשימה דלקמן (המור"ק?).

וכיון שנתקיימה בקשתו של משה שלא רצה במלאך, עכצ"ל, שבמשכן דמשה לא הי' „ארי' אכיל קורבנין“, שהוא מלאך, „דא אוריאל“³.

ועפ"ז, אולי אפ"ל דאכילת הקרבנות ע"י מלאך בפלוגתא שנוי' בפי' „אם אין פניך הולכים“ – דתרגום יונתן פירש, „אם אין פניך הולכים“ באופן אחר: „אי לית אפיין מהלכא מיננא“ (אם לא יסורו פנים של זעם¹⁸ – „סבר אפיין רוגזיין“), ולא קאי על שלילת מלאך.

ולכאורה מוכח גם בכרכות (ז, א) „אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי .. ביקש משה מלפני הקב"ה .. שתשרה שכינה על ישראל ונתן לו, שנאמר¹⁹ הלא בלכתך עמנו“, שמפרש „פניך הולכים“ על השראת השכינה – נבואה – דכפשוטו „הלא בלכתך עמנו“ המובא בכרכות הוא סיוס ענין ד„אם אין פניך הולכים“ – ונמצא ש„אם אין פניך הולכים“ לא קאי על שלילת מלאך [יעוויין ג"כ ביפ"ת לשמו"ר פל"ב²⁰].

ובזה תלוי' אכילת הקרבנות ע"י מלאך: לפי הפירוש ש„אם אין פניך הולכים“ קאי על שלילת מלאך, הרי כיון שנתקיימה בקשתו של משה, עכצ"ל שבמשכן דמשה לא הי' „ארי' אכיל קורבנין“ (כדברי אדה"ז בלקו"ת); ומה שמצינו ברש"י ובזהר שגם במשכן הי' ארי' דאכיל קורבנין – הרי זה לפי הפירוש ש„אם אין פניך הולכים“ לא קאי על שלילת מלאך.

עוד י"ל ראי' מזבחים סא, ב – והוא מסדר עולם²¹ – „אש שירדה מן השמים בימי משה לא נסתלקה ... אלא בימי שלמה“, ושם, לחד תירוצא, דנסתלקה מקודם²². וביל"ש צו רמז ת"פ²³, כן היא דעת ר' נחמי'.

ולכאורה, למ"ד דלא נסתלקה האש שירדה בימי משה עד שלמה, משמע, דזוהי האש ממש שירדה בימי משה. וכיון דלכ"ע בימי

18) פי' יונתן. ומביא שם דרז"ל בפ"ק דברכות (ו), א): „פני ילכו והנחותי לך, אמר לו הקב"ה למשה, המתן לי עד שיעברו פנים של זעם ואניח לך.“

19) תשא שם, טו.

20) ושם, בפירוש דברי המדרש „שתי מדות טובות בטל הקב"ה מעכו"ם, שלא יעמדו עליהם נביאים, ושלא ימסרו ישראל לשר כל ימי משה“ – „וגרמוז שני הדברים אלו באמרו הלא בלכתך, שפי' שאתה לבדך תהי' עמנו, ולא שר, וגם הליכתו עמהם רמז לנבואה, וכן אמרו בפ"ק דברכות ביקש שתשרה שכינה על ישראל, שנאמר הלא בלכתך עמנו“.

21) רבה – פט"ו (כנסמן עה"ג).

22) ושם (ובפרש"י): „ואם איתא (לדברי רב

הונא ש„מזבח של שילה של אבנים הי"ו“, מעיקרא הוא דאיסתלק" (משהוקם המשכן בשילה ובנו מזבח אבנים, הווקקה (האש שירדה בימי משה) להסתלק ממזבח של נחושת), ומשני, „הוא (רב הונא) דאמר כרבי נתן .. מזבח של שילה של נחושת הי' חלול ומלא אבנים“ (משא"כ לפי התירוץ של ר"נ בר יצחק, „מאי לא נסתלקה .. לבטלה“ (שתהא בטילה ממזבח הנחושת לגמרי)).

23) ושם (ובפי' זית רענן): „תנא משום ר' נחמי' קרוב למאה ושש עשרה שנה (ל"ט במדבר, וי"ד שכבשו וחלקו, וי"ג שנה בנוב, וחמשים שנה בגבעון, הרי קי"ו, ובשילה הי' מזבח של אבנים כדאיתא בזבחים ס"א) היתה האש מחזיק בה, עצו לא נשרף ונחושתו לא ניתך“.

לקו"ת ד"ה וארי' כבקר – וכ"ה בסי' ח"ב שער חה"ש ד"ה וספרתם וסד"ה להבין שרשי – שבמשכן דמשה לא הי' ארי' אכיל קורבנין כ"א בביהמ"ק. וצ"ע ע"ז מרש"י עה"ת במדבר (ד' יג'). וכ"מ זח"ג לב: ועייג"כ שם ריא'.

איברא המסומן ברש"י יומא כא: שם קאי במקדש.

[שהי' כופין עליו פסקתר פלוגתת ר"י ור"ש ירוש' יומא ס"פ ד' – ור"י ור"ש

הלכה כר"י? ופי' זי"ר ביל"ש צו תפ"ד צ"ע]

הטעם בלקו"ת וסי' כי משה לא רצה במלאך ואמר אם אין פניך הולכים (שמות לג' טו') ומשמע שנתמלאה בקשתו עיין סנה' לח: שמ"ר לב' ב"ר צז' תנחומא משפטים, רמב"ן עה"ת כג' כא' מפרשים ביהושע וכו'. זח"ב כקד: זח"ג רפג: רצח:.

ואופ"ל דבפלוגתא שנוי' דת"י פי' אם אין פניך הולכים באו"א. ולכאורה מוכח גם בכרכות (ז) שמפרש על השראת השכינה – נבואה – דכפשוטו הלא בלכתך עמנו המובא בכרכות הוא סיוס ענין דאם אין פניך הולכים – ולא על שלילת מלאך [יעווג"כ יפ"ת שמ"ר לב']

עוד י"ל ראי' מזבחים סא: והוא מסד"ע אש שירדה מן השמים בימי משה לא נסתלקה ... אלא בימי שלמה ושם לחד תירוצא דנסתלקה מקודם. וביל"ש צו ת"פ כ"ה דעת ר' נחמי'. ולכאורה למ"ד דלא נסתלקה עד שלמה משמע דזוהי האש ממש שירדה בימי משה. וכיון דלכ"ע בימי יהושע הי' ע"י מלאך – הקרבנות – א"כ עכצ"ל דגם בימי משה הי' אכילת הקרבנות ע"י מלאך. משא"כ למ"ד דנסתלקה מקודם אפ"ל דנשתנתה ביריחו כשבא המלאך ועד אז לא הי' ארי'. אין להקשות מיל"ש לפרש לשונו דקט"ז בלי הפסק היתה האש ע"ג המזבח וא"כ אפ"ל דנשתנתה דע"כ אין פי' כך דהרי קחשיב שם משכן ונוב וגבעון והרי הי' בינתים הפסק דשילה, אלא ע"כ כונתו רק להודיע מספר השנים שבער אש ע"ג מזבח הנחושת ול"ד בתכיפות.

ויש להמתיק דבעל המימרא דברכות הוא ר' יוסי דמפרש אם אין פניך באו"א ולשיטתו' אזיל בזבחים – כי ר"י הוא בעל סד"ע (יבמות פב' נדה מו:): – דהיא האש שהיתה עד שלמה.

הטעם בלקו"ת וסידור על זה שבמשכן דמשה לא הי' „ארי' אכיל קורבנין“ הוא – כי, משה לא רצה במלאך, ואמר, „אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה“ (שמות לג, טו⁸), ומשמע שנתמלאה בקשתו.

ועיין סנהדרין לח, ב⁹, שמו"ר פל"ב¹⁰, ב"ר פצ"ז¹¹, תנחומא משפטים¹², רמב"ן עה"ת משפטים כג, כא¹³, מפרשים ביהושע בדברי המלאך „עתה באתי“¹⁴ וכו'. זח"ב קכד, ב¹⁵, זח"ג רפג, ב¹⁶, רצה, ב¹⁷ – שבכל המקומות הנ"ל משמע שהפירוש ד, „אם אין פניך הולכים“ הוא שלילת מלאך,

מזה .. כי הגזרה היא לא נתקיימה עם משה בימי .. אבל לאחר מיתו של משה רבינו שלח להם מלאך .. וכך אמרו בתנחומא, אני הוא שבאתי בימי משה רבך, ודחה אותי ולא רצה שאלך עמו. ומפורש אמרו בטל, שלא ימסור להם שר כל ימי משה .. כל ימי משה לא הי' מלאך שר צבא הולך עמהם וכו'.

14) ושם (ה, יד): „אבל בימי משה רבך באתי ולא חפץ בי, שנאמר אם אין פניך הולכים וגו'“ (רש"י); „אני הוא שבאתי בימי משה רבך, שנאמר הנה אנכי שולח מלאך, וראה אותי, ולא רצה שאלך עמו, שאמר להקב"ה איני חפץ אלא כך“ (רד"ק).

15) ושם: „בשעתא דאתמר הנה אנכי שלח מלאך לפניך, ידע משה דפרישותא הוא, אמר אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה .. מה כתיב לעילא מן דא ראשית כבורי אדמתך תביא בית ה' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו .. דלא ינקא סטרא דלבר מסטרא פנימאה .. דא דלבר מסטרא דמסאבא, ודא דלגו בסטרא קדישא .. דלא יניק מהאי סטרא מאן דלא אצטריך, והכא כתיב הנה אנכי שלח מלאך לפניך, אמר משה, הא קבילנא בטחונא מינך דלא תתפרש מינך ודאי, אם אין פניך הולכים וגו'“.

16) ושם: „כתיב אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה .. כיון דאמר קב"ה למשה הנה מלאכי ילך לפניך, אמר משה, ומה קסטיפא דשמשא דיתכניש וידבר סיהרא, גופא דסיהרא לא בעינא, אם אין פניך הולכים, גופא דשמשא בעינא, ולא דסיהרא, כדן גופא דשמשא אתנהיר וכו'“.

17) ושם: „ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (האוינו לב, יב), הוא בלחודוי, דכתיב (בשלח יג, כא) ויהי הולך לפניו וגו', ואין עמו אל נכר, דלא דבר להו לישראל לא מלאכא ולא ממנא אחרא דאינון אקרון אל נכר, ודא הוא דאמר משה אם אין פניך הולכים וגו'“.

8) ובפרש"י: „כי ע"י מלאך – אל תעלנו מזה“ (9) ושם: „הימנותא בידן (כלומר בשבועה – ר"ח) דאפילו בפרוונקא נמי לא קבילני“ (למט"ט, „מאסנוהו ומיאנו לקבלו אפילו לפרוונקא, שלית מוציא ומביא“ – רש"י), דכתיב ויאמר אליו אם אין פניך הולכים וגו'“.

10) ושם: „שתי מדות טובות בטל הקב"ה מעכורם, שלא יעמדו עליהם נביאים, ושלא ימסרו ישראל לשר כל ימי משה“ (פיסקא ג); „אמר משה, הרי אמרת מלאך, ואני אומר אם אין פניך הולכים, נראה דברי מי עומדים, הה"ד (תשא שם, יב) ויאמר משה אל ה' ראה את אומר אלי, א"ל הקב"ה חיך פני ילכו והניחותי לך“ (פיסקא ח).

11) ושם (פיסקא ב): בנוגע לדברי המלאך ליהושע „עתה באתי“ (יהושע ה, יד), „עם משה רבך באתי, אלא שהי' מתפלל ואומר אם אין פניך הולכים וגו', לעלות למעלה לא הייתי יכול, שעדיין לא עשיתי שליחותי, ולמטה לא הייתי יכול, שעדיין הי' מתפלל ואומר אם אין פניך הולכים“.

12) ושם (יח): „עתה באתי .. אני הוא שבאתי בימי משה רבך ודחה אותי, ולא רצה שאלך, ועתה באתי כו'“, „א"ל (הקב"ה למשה) חיך, ואף לא ילך מלאך כו'“.

13) ושם: „הקב"ה אמר לו ושלחתי לפניך מלאך כי לא אעלה בקרבך, ומשה בקש עלי' רחמים, ואמר, אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה .. ונתרצה לו הקב"ה .. וכך אמרו דאפילו בפרוונקא לא קבילני, דכתיב אם אין פניך הולכים אל תעלנו

(* עה"פ (משפטים כג, כ), „הנה אנכי שולח מלאך לפניך“ .. ואולי מטעם זה הקדים רבינו ציון זה לפני הציון לבי'.

איתא בלקו"ת ד"ה וארי' כבקר' – וכ"ה בסידור עם דא"ח ח"ב שער חג השבועות ד"ה וספרתם וסד"ה להבין שרשי הדברים הנ"ל² – שבמשכן דמשה לא הי' „ארי' אכיל קורבנין“ (האש של מעלה בדמות ארי'), כי אם בכיהמ"ק.

וצ"ע על זה מרש"י על התורה במדבר (ד, יג): „ודשנו את המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן“, „ואש שירדה מן השמים רבוצה תחת הבגד כארי בשעת המסעות, ואינה שורפתו, שהיו כופין עלי' פסכתו של נחשת“. וכ"מ בזח"ג לב, ב³. ועיין ג"כ שם ריא, א⁴.

איברא המסומן ברש"י יומא כא, ב (בפירוש דברי הגמרא „אש יורדת מן השמים .. רבוצה כארי“, „גחלת שנפלה מן השמים בימי שלמה והיתה על המזבח .. דומה לארי רובין“) – שם קאי במקדש.

[מ"ש רש"י שהי' כופין עליו פסכתו – הרי זה פלוגתת רבי יהודה ורבי שמעון בירושלמי יומא ס"פ ד' 5 – ור"י ור"ש הלכה כר"י⁶?].
ופירוש זית רענן ביל"ש צו רמז תפ"ד, בפירוש דעת ר"ש „אף בשעת מסעות מדשנין אותה“, „ומ"מ אש שהי' מן השמים הי' תחתיו, עיין ברש"י פ' במדבר – צ"ע].

ויש לומר הביאור בזה – ובהקדים:

שמדובר אודות המזבח שבמשכן (כמו בזח"ג לב, ב, דקאי על ירידת האש על המזבח ביום השמיני למילואים), אף שדרשו זה על פסוק שנאמר על בני' קודם שנבנה ביהמ"ק (ולכן כתב רק „ועיין ג"כ“).

5) ושם (ובפי' פ"מ): „בשעת מסעות מה היו עושין לה (לאש המזבח). היו כופין עלי' פסכתו, דברי ר' יהודה. ר' שמעון אומר, אף בשעת מסעות היו מדשנין אותה (לא הי' האש על המזבח בשעת המסעות, אלא כמו שהיו מדשנין אותו בכל יום, אף בשעת סילוק מסעות היו מדשנין אותו), שנאמר ודשנו את המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן, הא אילו הי' המזבח דליק, לא הי' בגד ארגמן נשרף“ (בתמי').

6) עירובין מו, ב. ושי"נ.
7) לכאורה הסימן שאלה הוא – בגלל שבעירובין שם מסיק „דילמא היכא דאיתמר (בהדיא הלכה כרבי שמעון) איתמר, היכא דלא איתמר לא איתמר“.

1) במדבר יא, א.
2) בדי"ה וספרתם (שח, ג): „לא הי' ארי' עילאה יורד לאכול הקרבנות במשכן של משה“. ובסד"ה להבין שרשי הדברים הנ"ל (שי, ד): „במשכן דמשה לא הי' ארי' אכיל קרבין“.

ובהערות וצינונים ללקו"ת כאן, מציין גם ל„דרמ"צ מצות ספה"ע“, ושם (כו, א): „כתיב במשכן ותצא אש מלפני ה', ולא הי' ארי' שהי' יורד במקדש דשלמה“.

3) ושם: „כתיב (שמיני ט, כד) ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה וגו', דא אוריאל דנחית בחיזו דאשא בשלהובא עד דנחית למדבחא לקבלא דורנא ואתחזי כארי' ברבא רביע על קרבנא“.

4) ושם: „הן עם כלביא יקום (בלק כג, כד), לקרבא קורבנין ועלוון קמי מלכהון על גבי מדבחא, ותאנא בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחא, הו חמן דיוקנא דחד ארי' רביע על ההוא קרבנא ואכיל ליה“ .. אבל שם לא נתפרש להדיא